

Arrest

nr. 118 503 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pasjtoense origine te zijn en afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. In Afghanistan ging u in de voormiddag naar school en baatte u in de namiddag uw eigen Gsm-winkel uit. Op 21 saur 1390 was u met de wagen onderweg van uw huis in het dorp Besram naar uw winkel in de provinciehoofdstad toen u drie lifters langs de kant van de weg zag staan en stopte. Toen bleek dat de lifters ook in de provinciehoofdstad moesten zijn, besloot u ze mee te nemen. Na ongeveer 15 minuten rijden stootte u op een mobiel checkpoint van de politie. Eén van de mannen in uw wagen hield een wapen tegen u gedrukt en beval u door te rijden. Omdat u bang was

voor de reactie van de politie, hield u toch halt aan het checkpoint. Op dat moment zette één van de mannen het op een lopen, in de richting van de woestijn. Hierna ontstond een vuurgevecht tussen de andere mannen die bij u in de wagen zaten en de politie. Niemand raakte hierbij gewond. Aangezien de politie over beter wapens beschikte, werden de twee mannen in uw wagen al gauw overmeesterd. U werd samen met hen gearresteerd en geblinddoekt weggereden. Toen uw blinddoek werd afgenomen, bevond u zich in een kamer met twee personen in burger die u ondervroegen over uw banden met de twee andere mannen. Die mannen waren blijkbaar zelfmoordterroristen die een aanslag beraamden op het provinciecentrum. Ze ondervroegen ook uw burens, familie en vrienden. Aangezien de politie geen link vond tussen u en de twee mannen, werd u op 24 saur vrijgelaten. U keerde naar huis terug. 's Anderendaags ging u 's avonds naar het trouwfeest van een vriend. Toen u daar was, kreeg u telefoon van uw broer. Hij zei u dat de taliban bij u thuis waren langs gekomen, op zoek naar u. Hij zei u niet naar huis terug te keren. U bleef bij uw vriend slapen. De volgende nacht kwam de taliban opnieuw langs bij u thuis en gooiden ze een dreigbrief naar binnen. Hierna werd u opnieuw gecontacteerd door uw broer, die u vertelde dat het beter was dat u het land zou verlaten. Hij regelde een smokkelaar voor u en op 27 saur vertrok u uit Afghanistan.

U kwam in België aan op 17 juli 2011 en u vroeg 's anderendaags, op 18 juli 2011, asiel aan.

Eind 2012 verdween uw broer. U hebt sindsdien niets meer over hem vernomen, aangezien het contact met uw familie verbroken werd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara; de taskara van uw vader; het registratiebewijs van uw voertuig; een kopie van uw rijbewijs; uw puntenbriefje van graad 7; een brief van de politie; een brief van de dorpsoudsten; twee talibanbrieven.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De verklaringen die u aflegt over uw arrestatie, vrijlating en de daaropvolgende problemen met de taliban zijn immers niet geloofwaardig. Zo is het bijzonder vreemd en onaannemelijk dat drie zelfmoordterroristen die op het punt staan een aanslag te plegen, een lift nemen naar hun bestemming en zo hun lot in de handen van een onbekende leggen. Uit uw verklaringen blijkt dat u de mannen nog nooit had gezien voor ze bij u in de wagen stapten (zie gehoorverslag CGVS dd.19.06.2013, p. 9). Het is dan ook erg onwaarschijnlijk dat deze mannen, die absoluut niet wilden tegen gehouden worden door de politie, een onvoorspelbare buitenstaander die niets met hun plannen of netwerk te maken had, zouden vertrouwen met hun vervoer. Ook is het vreemd dat de politie, die volgens uw verklaringen rapporten bezat waaruit blijkt dat de mannen een aanslag beraamden en die de mannen aan het schaduwen waren (zie gehoorverslag CGVS p. 9), hen niet eerder probeerden te arresteren, maar wachtten totdat zij bij u in de auto zaten. Toen ze langs de kant van de weg stonden te liften en dus beperkte kansen op ontsnapping hadden, had de politie immers de gelegenheid om hen te arresteren. Bovendien is het ook vreemd dat u tijdens uw gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat u werd tegengehouden door een patrouille van het Afghaanse leger (zie verklaring CGVS bij DVZ, p. 2), terwijl u bij het CGVS stelt dat u werd gestopt aan een checkpoint dat door de veiligheidspolitie werd georganiseerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, antwoordt u dat het leger geen checkpoints organiseert, waardoor het des te vreemder is dat u tijdens uw eerste gehoor het leger hebt vermeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Evenmin geloofwaardig is dat er niemand gewond raakte in het vuurgevecht dat volgde toen u uw wagen stopte. Aangezien de opstandelingen zich in uw stilstaande auto bevonden en werden aangevallen door agenten uit twee voertuigen, is het onwaarschijnlijk dat niemand werd verwond, hoewel uw auto wel werd geraakt (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Bovendien verwijst u tijdens uw interview bij DVZ met geen woord naar dit vuurgevecht. Van een dergelijke dramatische gebeurtenis als een vuurgevecht waarin u zelf verwickeld was, mag worden aangenomen dat u dit ook tijdens uw eerste interview vermeldt. Treffend is ook dat u, hoewel u twee dagen en twee nachten werd vastgehouden door de politie die u verdachten van linken met zelfmoordterroristen, niet gedetailleerd kunt vertellen over wat er precies allemaal gebeurd is toen u was opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U komt niet verder dan te stellen dat men u ondervraagd heeft, dat ze u vroegen hoe u die mensen kende en welke connectie u met hen had. Gelet op de dramatische impact van een arrestatie en ondervraging door de politie, kan er redelijkerwijze verondersteld worden dat u hierover uitgebreider en gedetailleerder kunt vertellen wanneer u hiernaar expliciet wordt gevraagd. Het is ook eigenaardig dat het hoofd van de politie u bij uw vrijlating een document gaf om uw onschuld te bewijzen. U stelt dat de politie dit deed om

ervoor te zorgen dat u niet zou worden lastig gevallen door de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is ongeloofwaardig dat een politiechef zich met het overhandigen van dergelijke documenten zou bezig houden. Wanneer iemand door de politie wordt vrijgelaten, kan worden aangenomen dat deze persoon in deze zaak, tenzij er een specifieke reden voor is, niet meer zal worden lastig gevallen door de politie of andere autoriteiten. Het verschaffen van een dergelijk papier aan een vrijgelatene is dan ook overbodig en nutteloos. In verband met uw bedreiging door de taliban is het ten slotte ook opmerkelijk dat ze de eerste keer dat ze bij u thuis langs kwamen met veel machtsvertoon uw huis binnen vielen en doorzochten (zie gehoorverslag CGVS, p. 15) en dat ze de tweede keer enkel een dreigbrief afleverden, zonder uw huis hierbij opnieuw binnen te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 10, 15 en 16). Dit komt ook niet overeen met de werkwijze van de taliban zoals u ze zelf beschrijft, namelijk dat de taliban eerst een dreigbrief brengen en je tot doelwit maken als je hun eisen niet inwilligt (zie gehoorverslag CGVS, p. 16).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De door u neergelegde bewijsstukken veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Voor wat betreft uw taskara, de taskara van uw vader, het registratiebewijs van uw voertuig, een kopie van uw rijbewijs, uw puntenbriefje van graad 7 wordt opgemerkt dat deze documenten enkel informatie bevatten die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Inzake de brief van de dorpsoudsten en de brief van de politie wordt gesteld dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielaanspraak. Met betrekking tot de voorgelegde dreigbrieven van de taliban wordt opgemerkt dat documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig aanspraak kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk

karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u zeven jaar scholing hebt genoten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), Dari spreekt (zie CGVS, p. 8) en dat u zeer ondernemend bent aangezien u na schooltijd uw eigen winkel voor GSM's en toebehoren uitbaatte (zie CGVS, p. 5). U huurde daarvoor persoonlijk het pand (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Met de opbrengsten van deze winkel kon u overigens zelf een groot deel van uw reis naar België bekostigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Ook bezat uw familie daarnaast nog een winkel (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien bezat u zelf een auto, die u ook zelf had gekocht, en had u een rijbewijs (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Er kan bijgevolg redelijkerwijs verondersteld worden dat u de kennis en vaardigheden hebt om een bestaan op te bouwen in Kaboel.

Wanneer u gevraagd wordt waarom u zich niet in Kaboel kan vestigen, verwijst u enkel naar uw problemen met de Taliban (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent kunnen deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging in Kaboel kunnen beschouwd worden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 3 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen d.d. 31 januari 1967 en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de onderzoeks-, de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Verder stelt verzoeker dat hij op heden geen familie, vrienden of kennissen in Kabul heeft en er dus geen sociaal netwerk heeft ten einde er een leven te kunnen opbouwen. Ook wijst verzoeker op de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in 2013 en stelt hij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook de levensomstandigheden in Kabul in overweging diende te nemen.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van ANSO, een uittreksel uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, een rapport van het European Country of Origin Network en twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een kwartier nadat hij drie lifters meenam in zijn wagen tegengehouden werd door een patrouille van het Afghaanse leger (stuk 11, vragenlijst, p. 2). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat hij moest stoppen aan een checkpoint van de veiligheidspolitie (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8, 12 en 13). Op deze tegenstrijdigheid gewezen ontkent verzoeker slechts dat hij het Afghaanse leger zou hebben vermeld tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het leger geen checkpoints organiseert (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 15). De Raad stelt echter vast dat bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep, dat hij tevreden is over dit gehoor en bevestigt hij dat hij alle elementen heeft kunnen aanhalen die hebben geleid tot zijn vertrek (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 2). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat het tot een vuurgevecht kwam waarbij de auto geraakt werd toen hij de stopte aan het checkpoint (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker dit vuurgevecht op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld liet (stuk 11, vragenlijst, p. 2). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij dit niet vermeld heeft omdat hij alles kort diende te vertellen, stelt de Raad vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar vermeld wordt dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 11, vragenlijst, p. 1). Bovendien bevestigde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij alle feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, heeft kunnen weergeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 2).

Tevens is het niet aannemelijk dat drie zelfmoordterroristen en leden van de taliban voor het plegen van een aanslag beroep zouden doen op een lift van een onbekende. Verzoeker weet immers niet vanwaar deze mannen zijn en verklaart dat hij hen nog nooit gezien had (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9). Bovendien slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij werkelijk werd gearresteerd en twee dagen werd vastgehouden door de politie (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8). Op de vraag om gedetailleerd te beschrijven wat er gebeurd is toen hij in detentie zat, slaagt verzoeker er immers niet in meer te vertellen dan dat hij ondervraagd werd en dat hem gevraagd werd hoe hij die mensen kende en welke connectie hij met hen had (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 15). Van iemand die twee dagen in gevangenschap heeft doorgebracht, kan echter verwacht worden dat hij hier uitgebreider zou kunnen over vertellen. Het betreft immers een zeer beangstigende ervaring waarover verzoeker toch doorleefde indrukken zou moeten kunnen weergeven. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij geen details kon verschaffen omtrent zijn opsluiting omdat hij in shock was, stelt de Raad dat dit slechts een loutere bewering van verzoeker is die geenszins wordt gestaafd. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97).

Wat betreft verzoekers argument dat hij geen familie, vrienden of kennissen heeft in Kabul, wijst de Raad erop dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviséerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker een gezonde volwassen jonge man is die naast Pashtou ook Dari spreekt, tot de zevende graad naar school ging en relevante werkervaring heeft doordat hij na schooltijd een eigen GSM-winkel uitbaatte (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3, 5 en 8) en dat zijn familie hem reeds in het verleden heeft geholpen (zijn broer betaalde immers een deel voor zijn reis naar België (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 12), waardoor kan worden aangenomen dat zij in staat zijn hem financieel te ondersteunen in geval dit nodig zou zijn. Er zijn verder geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoeker *onredelijk* zou zijn om zich in Kabul te vestigen. Er zijn bijgevolg in hoofde van verzoeker geen redenen die zich verzetten tegen een vestigingsalternatief in Kabul. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. De door verzoeker neergelegde rapporten van ANSO en European Country of Origin Network en de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the*

international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 bespreken de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Wat betreft de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt en de rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF